

Anti-Copyright

**SOUTHEAST ASIAN
ANARCHIST LIBRARY**

อนาธิปไตยยื่นหยัดเพื่อสิ่งใดอย่าง แท้จริง

Emma Goldman

Emma Goldman
อนาธิปไตยยื่นหยัดเพื่อสิ่งใดอย่างแท้จริง
1911

ตีพิมพ์ปี พุทธศักราช 2454

sea.theanarchistlibrary.org

1911

อนาธิปไตย(Anarchy)

แม้จะถูกใส่ร้ายป้ายสีในคำอับปรีย์สถาปนา
แม้ไม่รู้ หวังแห่งแสงซบซาบรู้แจ้งรู้ความ
แม้จะเจ้านั้นไซ้ใจทมิฬพริ้งประกาย
กระหม่อมมีดมีดมีส้วของเกล้าแห่งเผ่าพันธุ์
“ตั้งพิชรายอันซ่อนเร้นเด่นชัดทั่วคำสั่ง”
จงรำหลังพลังระดม ชำตรมระทมให้
“ตั้งจิตเจ้ามีหลุดพ้นรุ่มร้อนรุ่มสุ่มไฟ
เพลิงจัญไรไฟสงคราม พลาญเหยียดหยามทรมานขาดกรรม”
โถ่ ชำชอกจงร้องสะอื้นจิ้นเจือก
ไร้กระสนกระเสือกไร้ทางสู้
เฟิ่นสิ่งแฝงเพียรใช้ดา ใช้ประจักษ์รู้
ยิ่งดีสู้ผู้มีดบอดมอดม้วยทอดผูกบอดชั่วกัลป์
อันเจ้าโถ่ คำไรเงื่อนงำชำตริงตรา
ประกาศิตลิขิตพิพิพลังคณาสัจธรรมความจริง
ทุกสรรพสิ่งเจ้าซึ่งเอ๋ย เพียงมีละเลยเผยอตัดตา
ล้วนต้องกมลชำลางลุลลุดจลใจ
ชำจักเผื่ออรุณรุ่งจักมุ่งจุนเจือเพื่ออนาคตเจ้า!
ชำจักเผื่อปีกป่า อดสิ่งได้ครอบครองได้ดำรงไว้
ชำจักเชื่อนัยที่สุดจักผุดผลุนผลันเพลาล้าย
วิญญูชนไซ้จักตื่นรู้แจ้งแห่งตระหนักตน
แม้แยกแยะสับสนเยื้องย่างกายแยบยลได้แสงแดด
ริแทรกเสียงแผดระทิกแผงพายุศึกอีกทีกมีดหม่น
ทว่าสายตาโลกแห่งหมู่มวลชน จักต้องพันเล่ห์กลแห่งมนต์ลวง!
มิอาจชักช่วงชิงทั้งปวงตัวตนศักดิ์ชำนก่อนาธิปไตย!
กระนั้นจักมีว่าเยี่ยงไรจักมีเป็น นายผู้ขีดเขียนชีวิตใ
เฉกเช่นจักมีหัวเยี่ยงปาวไพรจักลอบงำใต้กฏไหนด น้จักมีไซ้ชำ!

John Henry Mackay (Year, 1888.)

ประพันธ์ปีพุทธศักราช2431 สายปี ๖ เพลงศิลป์ ผู้แปล

ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติเติบโตและมีพัฒนาการไปพร้อมๆ กับประวัติศาสตร์ การต่อสู้
อันรุนแรงไร้ความปราณี

ในทุกอณูของอุดมคติใหม่ซึ่งมุ่งสู่หนทางแห่งรุ่งอรุณผ่องอำพันที่งดงามกว่า การยึดมั่น
ถือมั่นจนหัวปักหัวปำ ตามความเชื่อ โบราณอันคร่ำครึมิเคยลั้งเลที่จักใช้ประโยชน์จาก
วิธีการแยบยลอันเหี้ยมโหดและเลวทรามอย่างที่สุด เพื่อคงไว้ซึ่งการมีให้ถือกำเนิดสิ่งใหม่

มีว่าจะอุปถัมภ์ในรูปแบบใด ไม่นานภายหลังจากได้ยืนยันตัวตนแล้วก็ตาม ทว่า เรามีจำเป็นต้องยื่นรอยเท้าที่ละก้าวเพื่อกลับสู่อดีตอันไกลโพ้นเพียงให้ได้ตระหนักถึงความขัดแย้งอันวิปริต ความอึดอัดอดสูและความอับจนในทุกหนทางบนรากฐานแห่งแนวคิดเชิงก้าวหน้าที่เพียงต้องการการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เครื่องทรงมานเครื่องพินสุนาการตรึงแขนขา เครื่องตอกเล็บและแสลงทนต์แบบที่นิยมใช้ ในจักรวรรดิรัสเซียยังคงอยู่กับเราภายใต้คราบชุดนักโทษและเพลิงแค้นอันเกรี้ยวโกรธแห่งสังคมก็เฉกเช่นเดียวกัน ต่างสุมหัวรวมท้ายสมคบคิดต่อกรด้วยการแสดงสปิริตมีน้ำใจร่วมเดินขบวนเคียงข้างกันอย่างสงบ

อนาธิปไตยมีหวังที่จักรวรรดิพ้นจากเงื้อมมือแห่งชะตากรรมเมื่อเป็นตั้งจุดกำเนิดของนวัตกรรมทั้งมวล อันที่จริงในฐานะนักปฏิวัติผู้มียอมจำนนมากที่สุดและผู้ริเริ่มที่แน่วแน่ที่สุดยิ่งทำให้อนาธิปไตยจำต้องเผชิญหน้ากับการรวมกันของความไม่รู้และพิษร้ายจากโลกที่มุ่งไว้เพื่อสร้างใหม่

วิธีการรับมืออันมีได้อยู่ซึ่งหน้าต่อคำพูดและการกระทำที่ต่อต้านอนาธิปไตยนั้นคงเขียนหนังสือได้เป็เล่ม ทว่าหลักได้แยงถึงข้อถกเถียงสำคัญควรมีเพียงสองประการ ซึ่งการจะจำกัดความเยี่ยงนั้นได้จำต้องเพิ่มความพยายามถึงขีดสุดในการสื่อความหมายอย่างชัดเจนที่ว่าอนาธิปไตยยืนหยัดเพื่อสิ่งใดอย่างแท้จริง

ปรากฏการณ์อันน่าประหลาดของการคัดค้านมิเห็นพ้องต่ออนาธิปไตยกลับนำมาซึ่งแสงสว่างแห่งการตื่นรู้ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียกว่าสติปัญญาสร้างการตระหนักรู้ “เฉลียวฉลาด” และไร้ซึ่งปัญญา ขาดการตระหนักรู้ “โง่เขลา” ทว่านี่มิใช่เรื่องแปลกหากให้ดูลพินิจแห่งทฤษฎีสัมพัทธภาพควบคู่กันไป กระทั่งพวกอริชชาไร่อารยธรรมมีน้อยที่เห็นพ้องต้องกันว่าภูมิความรู้หรือการข่มใจอดทนอดกลั้นนั้นมิอาจสร้างได้ และการกระทำที่เกิดจากแรงกระตุ้นเพียงให้ได้ยึดถือปฏิบัติก็มักหน้าก้มตาสับสนลอยนวลอยู่บนเส้นบรรทัดฐานให้ได้ของเหตุและผลที่มีต่างจากเด็ก ๆ “ทำไม” “เพราะว่า” แท้จริงแล้วการเป็นปรปักษ์ของเหล่า “ผู้ไม่รู้” ต่ออนาธิปไตย จักสมควรได้รับการพิจารณาเฉกเช่นเดียวกับเหล่า “ผู้รู้”

สิ่งใดกันเล่าถึงกับหัวชนฝาตันดานอย่างมิอาจเห็นด้วยประการแรก อนาธิปไตยมิอาจเกิดขึ้นได้จริงแม้เป็นอุดมคติอันดีงามก็ตาม ประการที่สองอนาธิปไตยยืนหยัดเพื่อความรุนแรงและกษัตริย์การทำลายล้างด้วยเหตุฉะนี้ จำต้องถูกปฏิเสธโดยสิ้นเชิงด้วยภาพอันฝังใจว่าเลวทรามต่ำช้าและอันตราย ทว่า ทั้งคนฉลาดและคนเขลาต่างมิได้ตัดสินบนองค์ความรู้อันถ่องแท้ มีหน้าซำกลับยึดติดเพียงคำลวงแห่งครหาหนินทาหรือการตีความอันบิดเบือนเยี่ยงนั้นแทน

Oscar Wilde เอ่ยว่าแบบแผนอันดีควรเป็นได้ทั้งที่มีอยู่แล้วหรือบรรลุผลได้ภายใต้เงื่อนไขที่มีอยู่ ซึ่งจักมุ่งไว้เพียงเพื่อวัตถุประสงค์เดียว แต่มีว่าจะเป็นแบบแผนเยี่ยงใดก็ตามที่ที่ยอมรับเงื่อนไขเยี่ยงนี้ให้ถือเป็นสิ่งมิถูกต้อง และช่างไม่เฉลียว กระนั้น เกณฑ์อันแท้จริงแห่งแผนที่ว่าดีมิใช่การที่คนรุ่นหลังสามารถรักษาสิ่งที่ผิดและคงความเง่าเสี้ยวไว้ได้อย่างสมบูรณ์ ก่อนข้างจะเป็นไปได้หรือไม่ว่ารูปแบบแผนการที่ดีดังกล่าวควรจะทรงพลังพอที่

จักออกจากน้ำนิ่งแอ่งเดิมเพื่อให้ได้รังสรรค์สร้างตลอดจนชีวิตใหม่ที่ยั่งยืน เมื่อใช้ดุลพินิจตระหนักในแง่คิดนี้ยิ่งดูเหมือนว่าอนาธิปไตยช่วงเป็นแบบแผนอันดิงามควรนำมาปฏิบัติใช้กว่าอุดมคติอื่น ด้วยการที่อนาธิปไตยมุ่งขจัดวังวนของสิ่งมึลถูกต้องและความโง่เขลาที่มากกว่านี้แหละ จักพึงเรียกได้ว่าการรังสรรค์สร้างที่ค้ำจุนชีวิตใหม่ที่ยั่งยืน

เข้าใจถึงอารมณ์ของผู้ไร้ภูมิความรู้แห่งอนาธิปไตยที่บีบอัดสั่งสมมาอย่างต่อเนื่องด้วยเรื่องราวอันทำให้เลือดต้องเดือด พล่านจากเหล่านักอนาธิปไตยทว่านี่มิใช่เรื่องนากล้าวจนเกินไปที่จักโต้แย้งแนวคิดปรัชญาเยี่ยงนี้ช่วงตีความได้สุด เพียงแจกเช่นนี้อนาธิปไตยจึงแสดงให้เห็นว่ามีเคยตราหน้าคนชั่วที่ทำบาปอันอื้อฉาวกับเด็กว่าเป็น นเยี่ยงปีศาจ เดรัจฉาน ใจระยำดำทมิฬปกคลุมทุกสรรพสิ่งเพียงเสี้ยวพริบตาและสร้างความวิบัติฉิบหายด้วยการใช้ความรุนแรง

ภินทนาการทำลายล้างและความรุนแรง! ต้องทำเยี่ยงไรกันเล่าเหล่าปวงชนทั้งมวลจึงจะตื่นรู้ว่าองค์ประกอบ ของความรุนแรงที่สำคัญที่สุดในสังคมคือความไม่รู้จักการไร้ซึ่งภูมิความรู้และขาดซึ่งความเข้าใจซึ่งนั่นเป็น นทุมพลัง แห่งหายนะที่อนาธิปไตยยืนหยัดสู้มีผู้ใดทราบเลยว่อนาธิปไตยซึ่งมีรากเหง้าเคยเป็น นและยังคงเป็น นส่วนหนึ่งของ พลังแห่งธรรมชาติและความพินาศทั้งปวง อันตรายเสมือนดังเนื้อร้ายว่าการกัดกินแทะเล็มที่สรีการเจริญเติบโต ให้กับปรสิดในสังคมกลับเผยให้เห็นถึงความจริงจากเศษซากของส่วนที่เหลืออยู่อย่างชัดเจน“แก่นแท้สาระสำคัญ ของชีวิต”ช่วงประจูดังการพรวนดินและการกำจัดวัชพืชด้วยมือที่เป็ อนดินนั้นกลับรังสรรค์ซึ่งความงอกงามสมบูรณ์ เพื่อให้ผลผลิตที่ดีที่สุด

เคยมีวาทกรรมที่ว่า ความต้องการในการพยายามใช้ความคิดของการประณามตีฉิน นินทาตรีตราให้ด อยค่า จักมีน้อยกว่าการใช้ความคิดซึ่งการแพร่หลายแห่งอันธการอย่างดาษดื่นในสังคมเป็น นเครื่องพิสูจน์แล้วว่าสิ่งนี้

เป็นได้เพียง“เรื่องจริงจะยิ่งกว่าจริงเยี่ยงนั้น”แทนที่จะกลับไปพิจารณาถึงเจตจำนงเริ่มแรกในทุกๆ การแสดงความคิดเพื่อให้เข้าใจที่มาและนัยสารใจความ ชนมีน้อยกลับเลือกที่จะกล่าวโทษสร้างมลทินแบบเหมารวม หรืออ้างอิงนิยามต่างๆเพียงผิวเผินด้วยเหตุแห่ง“อคติ”เยี่ยงนี้จึงไม่แม่นจักให้ค่าความสำคัญหรือความจำเป็น น

อนาธิปไตยเรียกร้องชี้หน้าให้ชนทั้งปวง คิดทบทวนตรวจสอบ และวิเคราะห์ในทุกอย่าง ทว่าด้วยความสามารถ ทางสมองโดยเฉลี่ยของผู้อ่านที่มีต้องเสียภาษีมากจนเกินไปจักขอเริ่มจากคำจำกัดความนิยาม และตามด้วยการอธิบายรายละเอียด

อนาธิปไตยปรัชญาระเบียบสังคมใหม่บนพื้นฐานเสรีภาพอันมีอาจถูกกลืนรอนจำกัดขอบเขตด้วยข้อกำหนดกฎหมาย ที่เพียงถูกสร้างและบัญญัติขึ้นทฤษฏีที่ว่ารัฐบาลทุกรูปแบบต่างยึดติดกับการใช้ความรุนแรงแจกเช่นนี้จึงเป็นสิ่งที่ผิด มิถูกต้องและอันตรายมีหน้าซ้ำยังไรซึ่งความจำเป็น นให้ด งามมี

แน่นอนว่าระเบียบสังคมใหม่ยังต้องดำเนินอยู่บนพื้นฐานแห่งวัตถุปัจจัยในขณะที่นักอนาธิปไตยก็เห็นพ้องต้องกัน ว่าสิ่งชั่วร้ายตัวพอลน เพลานี้มิใช่อื่นใดเจ้าตัว“เศรษฐกิจ” โดย

เป็นเยี่ยมที่นั้นสืบมาซึ่งนั้นจำต้องถูกทลายด้วยการลงมือทำเจกเช่นเดียวกัน“การจัดตั้งสหภาพแรงงาน” สังเวียนเศรษฐกิจของเหล่านักสู้กลาติเอเตอร์ยุคใหม่ล้วนเป็น นหนี่การคงอยู่ของการลงมือทำเมื่อมีนามมานักกฎหมาย และรัฐบาลได้พยายามบดขยี้บวนการสหภาพแรงงาน ทั้งประณามสิทธิมนุษยชนขึ้นพื้นฐานในการรวมตัวอันมีผลให้ ต้องถูกจำคุกในฐานะผู้สมรู้ร่วมคิดกระนั้นหากเพียงมองว่าเป็นการพยายามยืนยันเหตุแห่งผลของชีวิตและคน ผ่านการร้องขอ วิงวอน ด้วยความประนีประนอมเยี่ยงนั้นในทุกวันนี้สหภาพแรงงานคงมีเพียงที่ปะตัวแค่หยิบมือ ทั้งในฝรั่งเศส สเปน อิตาลีรัสเซียหรือแม้แต่ในอังกฤษเอง (การจลาจลที่เพิ่มขึ้นของสหภาพแรงงานอังกฤษเป็น สักชีพยาน) การลงมือปฏิวัติวงการเศรษฐกิจโดยตรงกลายเป็น นุฆมลสิ่งสำคัญในการต่อสู้เพื่อเสรีภาพทางอุตสาหกรรม จนโลกได้ตระหนักถึงพลังแท้จริงแห่งอำนาจแรงงาน “การประท้วงผละงาน” ที่พึ่งผ่านพ้นนั้นเป็นการแสดงออก ซึ่งจิตสำนึกทางเศรษฐกิจขั้นสูงสุดของเหล่าแรงงาน กลับถูกขยี้หยันในอเมริกาจะนั้นณ เพลานี้ทุการประท้วงใหญ่ ที่มุ่งมั่นชยชนะ จำต้องตื่นตระหนกถึงปัจจัยสำคัญทั่วไปของการประท้วง“ความเป็น นปี กแผ่นเดียวกันแห่งเอกภาพ”

“การลงมือทำ”ซึ่งได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามิมีประสิทธิภตามแนวทาทงเศรษฐกิจนั้น มีศักยภาพเท่าเทียมกัน ในสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคลเจกเช่นนั้นเมื่อมีกองกำลังบรือยรูกล้ำเข้าโจมตีผู้ใดผู้หนึ่งจักมีเพียง“การมียอม จานน”ท่มสุดกำลังสู้อย่างมิลดละเท่านั้นที่จะปลดปล่อยเขาให้เป็นที่สุดนอการลงมือทำระเพื่อมียอมจานนต่อ ผู้มีอำนาจแห่งทุนนิยม การลือทำเพื่อคัดค้านอำนาจกฎหมายการลงมือทำเพื่อยืนหยัดสู่อการรุกราน ของอำนาจแทรกแซงอันซัดหลักศีลธรรมจรรยาบรรณของเรา ทว่านี่เป็นตรรกะ “วิถีซึ่งสอดคล้องกันแห่งอนาธิปไตย”

เจกเช่นนี้จักมีนำไปสู่การปฏิวัติเยี่ยงหรือ?แน่นอนนี้จะนำไปสู่การปฏิวัติเมื่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจักเกิดขึ้น มิได้จริงหาก“ไม่มี” การปฏิวัติผู้คนมักมีคุ่นเคยกับประวัติศาสตร์แห่งตน ริไม่แม้จักเรียนรูว่าการปฏิวัติ เป็นเพียง“อุดมการณ์” อันจักนำไปสู่“การลงมือทำ”

อนาธิปไตยหวัะกะที่ขึ้นเลิศแห่งอุดมคติอันสูงส่งณเวลานี้ได้แทรกซึมไปทั่วทุกหวัะแห่งในความบากบั่นอดสาหะ ของมวลมนุษยชาติวิทยาศาสตร์ศิลปะวรรณกรรม นาฏกรรม หรือความเพียรพัฒนาเศรษฐกิจอันที่จริง การต่อต้านของปัจเจกบุคคลและทางสังคมต่อความมิชอบธรรมอันไม่ปกติทั้งปวงล้วนนำทางส่องสว่างด้วยแสง แห่งจิตวิญญาณของอนาธิปไตยตั้งปรัชญาอำนาจธิปไตยแห่งปัจเจกชน ทฤษฎีแห่งความเป็น เอกภาพทางสังคม สังกรรมอันยิ่งใหญ่ผุดผ่องและยังคงอยู่ที่กำลังสร้างโลกขึ้นมาใหม่และนั้น จักนำพาสู่รุ่งอรุณอันงดงามกว่า

ตางยืนยันว่ายังคงมีค่าไขให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือ แห่งมัจจุราชตนนี้ ทว่าจักมีเพียงการใช้วิจารณ์ญาณในทุกขณะของชีวิตเท่านั้นที่จะช่วยให้เราเหล่าวิญญูชน มิต้องตกเป็น นเหยื่อแม้จักเป็น นส่วนตัวหรือส่วนรวมจากภายในหรือภายนอก ช่างมีต่างกัน

การพินิจพิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงประวัติศาสตร์แห่งพัฒนาการมนุษย์เผยชัดถึงความเป็น นสองมาตรฐาน ของการซัดแย้งอันน่าขมึ ระหว่างสองปัจจัยสำคัญเรื่องธรรมดาๆ ที่เราตางเพิ่งเริ่มจะเข้าใจกระนั้นจักมีไ้ ความไม่รู้อีกต่อไปเพียงอยู่ในองค์ประกอบแวดล้อมที่เหมาะสมเท่านั้นจึงจะสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิดและกลมกลืน กันอย่างแท้จริงขอ สัญชาติญาณระหว่าง“อัตลักษณ์แห่งตัวตนและความเป็น นสัตว์สังคม” ทว่าความเป็น นตัวตน และความเป็น นส่วนตัวของปัจเจกบุคคลยังจำต้องรบราฟาดฟันกับความเป็น นส่วนรวมของสังคมอย่างมิมีวันจักจบสิ้น ทั้งยังสร้างการนองเลือดสืบมาหลายยุคหลายสมัยด้วยความที่ต่างฝายต่างดีนรณแย่งชิงเพื่อให้ได้มาซึ่ง การครอบครองแห่งอำนาจอันสูงสุดมีหน้าซ้าตมองไม่เห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของอีกฝาย เยี่ยงนี้แล้ว“สัญชาติญาณของปัจเจกบุคคล และสังคม”จักเป็น นปัจจัยสำคัญที่เป็น นเรื่องง่ายๆ แต่ทรงพลังยิ่ง สำหรับความมูมานะอดสาหะของแต่ละคนเพื่อการพัฒนาเติบโตความหลงใหลใฝ่ฝันและการตระหนักรู้แห่งตน พร้อมด้วยปัจจัยอันทรงค่าเทียบเคียงแห่งการช่วยเหลือซึ่งกันและกันและความผาสุกของสังคม

คำอธิบายของพายุที่โหมกระหน่ำภายในตัวบุคคลและระหว่างตนกับสภาพแวดล้อมรอบตัวนั้นหาได้มียาก มนุษยชน แห่งบรรพกาลเมื่อมีสามารถเข้าใจในความ เป็น นตัวตนแห่งตนได้จึงลดบทบาทความเป็น นอันหนึ่งอันเดียวกัน กับทุกสรรพสิ่งล มีใช้น้อยและจมอยู่กับความรู้สึกที่วาดนจำต้องพึ่งพาอาศัยและขึ้นอยู่กัอำนาจแห่งความมืดบอด อย่างมิมีวันเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็พลังซ่อนเร้นที่พร้อมจู่โจมเพื่อการเหยยหยันถากถางและเหินบแนมตนเอง ทว่าทัศนคติ เยี่ยงนี้จักยังส่งผลให้แนวคิดทางศาสนาของมนุษย์เติบโตและทรงอิทธิพล ในฐานะที่ชนทั้งปวงเป็น นได้เพียงเศษผู้ลื่น ที่จำต้องพึ่งพาและขึ้นกับอำนาจอันสูงส่งแห่งเบื้องบนผู้ซึ่งจะสามารถทำให้พอใจด้วยการยอมจำนนอย่างสิ้นเชิง

มิเพียงเท่านั้นเมื่อตำนานเล่าขานแห่งโบราณกาลล้วน มีต้นกำเนิดอยู่บนรากฐานเชิงความคิดเยี่ยงนี้ทั้งยังยึดถือปฏิบัติ เป็น บรรพัตฐานเดียวกันโดยอ้างอิงเรื่องราวนิทานปรัมปรา ในพระคัมภีร์ที่เอ่ยถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ กับพระเจ้าต่อรัฐและสังคมฝงลึกซ้าแล้วซ้าเล่ากับสาระใจความที่ว่า“มนุษย์ไร้ซึ่งค่า ทว่าพลังแห่งอำนาจเปรียบดั่ง ทุกสรรพสิ่ง”ด้วยเหตุฉะนี้พระยะโฮวาจักยังคงอยู่กับหมู่มวลมนุษยชนที่เพียงยอมตกอยู่ในสภาพของการจำนน โดยสิ้นเชิงเป็น นเงื่อนไขแม้กฎหมายระเบียบข้อบังคับมิว่าจะเป็ นในส่วนของรัฐสังคมหรือศีลธรรมต่างห้ำมปราม ในสิ่งที่เหมือนๆ กัน “มนุษย์จะได้รับความรู้โรจนทั้งปวงจากโลกหากเพียงไรซึ่งการตีผู้ว่าตน คือมนุษย์”

อนาธิปไตยถือเป็น นปรัชญาเดียวที่ปลุกจิตสำนึกมนุษย์ให้ตื่นรู้ทั้งยืนยันว่าพระเจ้ารัฐและสังคมเป็น นสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง กระนั้นคำสัญญาทั้งมวลของพวกเขาล้วนไร้ความหมายอย่าให้ซึ่ง

ค่าและจงถือเป็น “โมฆะ” สืบเนื่องจากสามารถ บรรลุผลคลาใจได้เพียงการตกอยู่ที่ฝ่าเท้าแห่งการบังคับบัญชาจากมนุษย์สถานเดียวอนาธิปไตยจึงเป็น นครผู้ปลูก

ภูมิปัญญาของความเป็น นเอกภาพแห่งความสามัคคีในชีวิตเพียงความเป็มี น้าหนึ่งใจเดียวกัน กับธรรมชาติ ทว่าในความเป็มี นมนุษย์นั้น มิควรมีความขัดแย้งใดระหว่างสัญชาติญาณของ “ความเป็มี ตัวตนแห่งปัจเจกบุคคล และความเป็มี นสัตว์สังคม” ที่จักทรงอิทธิพลเหนือกว่าที่มีอยู่แล้วระหว่าง “หัวใจและปอด” เมื่อหัวใจเปรียบดัง คลังผู้รักษาแก่นแท้ที่สำคัญแห่งชีวิตอันล้ำค่าปอดเป็นส่วนนผู้เก็บรักษาแก่นแท้ที่ปัจจัยสำคัญขององค์ประกอบอื่นๆ ให้คงไว้ซึ่งแก่นแท้แห่งสังขรณ์อันบริสุทธิ์และทรงพลัง “การมีชีวิต” เฉกเช่นนี้ความเป็มี นตัวตนแห่งปัจเจกบุคคล จึงเปรียบเสมือนหัวใจของสังคมอันจะรักษาไว้ซึ่งแก่นแท้ของชีวิตทางสังคมและสังคมเองมีต่างจาก “ปอด” ที่จักช่วย รักษาองค์ประกอบสำคัญอื่นให้คงไว้ซึ่งแก่นแท้แห่งชีวิตและนั่นคือ “ปัจเจกบุคคล” สังขรณ์อันบริสุทธิ์และทรงพลังยิ่ง

“สิ่งหนึ่งอันมีค่าบนโลก” Emerson เอย “คือจิตวิญญาณอันทรงพลังซึ่งยั้ง คงไหลเวียนอยู่ในตัวของมนุษย์ทั้งปวง สิ่งซึ่งเห็นสังขรณ์ที่แย่งแย่งซึ่งสังขรณ์ที่แย่งแย่งธรรม และรังสรรค์สร้างด้วยการลงมือกระทำ” อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า อัตลักษณ์ความเป็มี นตัวตนของแต่ละคนนั้นเป็มี นสิ่งที่สำคัญบนโลกใบนี้คือเป็มี นขุมพลังแห่งจิตวิญญาณอันแท้จริง มองเห็นความจริงมั่นในความลวงและยืนหยัดสู้เพื่อให้ความจริงเป็มี นสิ่งไม่ตายเยี่ยงนี้ จักนำมาซึ่งสังขรณ์ความจริง อันทรงพลังที่ยิ่งใหญ่กว่าเรียกขานว่า “จิตวิญญาณทางสังคมที่ถือกำเนิดใหม่”

อนาธิปไตยเป็มี นผู้ปลดปล่อยที่ยิ่งใหญ่เมื่อได้มอบอิสรภาพแก่มนุษย์ให้หลุดพ้นจากการจอบจำและตกเป็มี นทาส ของเหล่าภูตผีทั้งยังเป็น ผู้ชี้ขาดและปลอบประโลมให้กับทั้งสองฝ่ายเพื่อคงรักษาไว้ซึ่งความสามัคคีปรองดองย ะหว่างปัจเจกบุคคลแ ละสังคมทว่า การจะบรรลุผลซึ่งความเป็มี นเอกภาพนั้น นาธิปไตยได้ประกาศสงคราม กับเหล่าอิทธิพลทั้งมวลซึ่งล้วนแต่เป็มี นภัยอันตรายอันสร้างการขัดขวางและพร้อมที่จะทำลายความผานกลมกลืนกันของสัญชาติญาณความเป็มี นอัตลักษณ์แห่งตัวตนและความเป็น นสัตว์สังคม” และความเป็มี น “ปัจเจกบุคคลและสังคม”

ศาสนา อำนาจครอบงำจิตใจมนุษย์วัตถุทรัพย์สินอำนาจครอบงำความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ส่วนรัฐบาล ถือเป็น อำนาจครอบงำพฤติกรรมมนุษย์ซึ่งนี้ได้ตอกย้ำให้เห็นถึงการฝังรากแห่งความเป็มี นทาสของมนุษย์พร้อมกับ ความน่าสยดสยองสะพรึงกลัวทั้งมวลที่มีอาจจะหลีกเลี่ยงได้ศาสนา! ครอบงำจิตใจมนุษย์มันฉีกหน้า และดูหมิ่นดูแคลนจนทำให้จิตวิญญาณมนุษย์เสื่อมทราลงได้เยี่ยงไร “พระองค์ทรงเป็มี นทุกสรรพสิ่งส่วนมนุษย์นั้น มิมีค่าใด” ศาสนาร่ำพร่ำสอนสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากนั้นพระองค์มิได้เป็มี นสรสรณ์ผู้่างทั้งอาณาจักรแห่งเผด็จการ การกดขี่ข่มเหงความโหดร้ายทารุณมาตรการคุมเข้มที่ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง กระนั้นความมืดมนเศร้าหมองน้ำตา และการหลั่งนองเลือดได้เข้าครอบครองโลกนี้ตั้งแต่

ซึ่งบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองการทำเหมืองที่เข้มงวดที่สุดจำต้องประสกับารจลาจล ครั้งมิโทฟาร์ที่สุดเช่นกัน ทั้งในรัฐที่มีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยแรงงานเด็กการแสวงหาผลประโยชน์จากเด็ก กลับอยู่ในระดับสูงสุดและถึงแม้แรงงานจักได้รับโอกาสอย่างเต็มที่ทางการเมืองทว่าทุนนิยมก็มาถึงจุดสูงสุด แห่งความไร้ซึ่งยงอายุอันหาที่สุดมิได้

แม้กระทั่งบรรดาแรงงานก็สามารถมีผู้แทนได้ซึ่งนักการเมืองสังคมนิยมคนดีของเรากำลังเสี่ยงกู้ภัยสุดดี โอกาสใดสำหรับความซื่อสัตย์สุจริตของพวกเขากระนั้นสิ่งหนึ่งที่ฟังตื่นรู้หากเป็มี นเรื่องกระบวนราชการการเมือง “วิถีแห่งเจตนาตื่นเต็มไปด้วยหลุมพราง” เส้นสายเครือข่ายอุปถัมภ์เล่ห์เพทุบายประจบสอพลอ โทกหลอกลวง ฉ้อฉลกลโกงแท้จริงแล้วเปรียบดังทุกคำอธิบายแห่ง “ความลวง” ที่ผู้หวังผลประโยชน์ทางการเมืองจักสามารถ ประสบความสำเร็จได้และสิ่งที่เพิ่มเข้ามากลับเป็การยอยสลายนความเป็น นอัตตาทั้งความเชื่อมั่นแห่งตนให้เสื่อมลง อย่างสมบูรณ์ จนมิเหลือ ซึ่งความหวังจากมนุษย์ผู้ที่ถูกทอดทิ้งครั้งแล้วครั้งเล่ากับการที่ผู้คนโง่งมจะโง่งมใจ หลงเชื่อ และให้การสนับสนุนนักการเมืองที่ไฝฝืน “คนสุดท้ายเพียงเพื่อจักพบวาทตนเองถูกทรยศหักหลังและโกงในท้ายที่สุด”

อาจเอยอ้างได้ว่ามนุษย์ผู้มีคุณธรรมจักไม่ทุจริตมั่นในการเมืองสกปรก ธิบางที่อาจจะ “ไม่” ทว่ามนุษย์ในนาม ผู้แทนแห่งแรงงานจงทำสิ่งใดมิถูกเลยหากต้องใช้อำนาจแม้เพียงน้อยเพื่อแรงงาน ดังที่แสดงให้เห็นแล้วในหลายกรณี รัฐเป็มี นเจ้ายทางเศรษฐกิจของประชาชาติผู้รับใช้ทั้งปวง โลก คนดีหากเป็มี นละนี้แล้วจักยังคงยึดมั่นต่อศรัทธา ทางการเมืองเพื่อแลกกับความสูญเสียการสนับสนุนทางเศรษฐกิจหรือยึดติดกับเจ้าแห่งเศรษฐกิจจนมิสามารถกระทำความคิดได้แม้เพียงเล็กน้อยเพราะเวทีการเมืองไม่มีที่ สำหรับตัวละครอื่นใดจำต้องเป็มี นได้เพียงน “คนโง่งหรือคนโกง”

ไสยศาสตร์ทางการเมืองยังครอบงำจิตใจและความคิดแห่งมวลชน เฉกเช่นนี้มนุษย์ผู้รักในเสรีภาพแท้จริงจักไม่ ซ่องเกี่ยวอีกต่อไปจักเชื่อในวาทกรรมของ Stirner “มนุษย์มีเสรีภาพเท่าที่เขาเต็มใจรับมากกระนั้น” อนาธิปไตย จึงหมายถึง “การลงมือทำ” ด้วยการต่อต้านขัดขืนที่เป็มี นดเผยทั้งคัดค้านกฎหมายและข้อกำหนดอันมีผลบังคับใช้ทั้งมวล เศรษฐกิจสังคมนวมถึงศีลธรรม ทว่ากรยืนหยัดเพื่อการต่อต้านกลับถือเป็น “สิ่งผิดกฎหมาย” แม้ “ความอยู่รอด แห่งหมู่มวลมนุษยชาติ” อยู่ในนั้นตั้งทุกสรรพสิ่งที่ผิดกฎหมายจำต้องมืองค์ประกอบแห่งคุณธรรมความซื่อตรง การพึ่งพาตนเองและความกล้าหาญซึ่งรวมอยู่ในนั้นเช่นกันเอยได้ได้อีกนัยหนึ่งต่างเรื่องเรียกหา “อิสระ” พร้อมการ ปลดปล่อย “จิตวิญญาณแห่งอิสรภาพ” แก่มนุษย์ “มนุษย์” ผู้เป็มี นมนุษย์ที่ยังมีกระดูกสันหลังซึ่งคุณจักต้องมิได้งายะ

การลงคะแนนเสียงแห่งสากลล้วนเป็มี นหนึ่การมีอยู่ของ “การลงมือทำ” ทว่าหากมิใช่เพราะจิต วิญญาณ แห่งการกบฏ และการต่อต้าน ของบรรพบุรุษ นักปฏิวัติชาวอเมริกัน ลูกหลานของพวกเขาจักยังคง สวมเสื้อคลุมของกษัตริย์และหาก มิใช่เพราะการลงมือทำของ John Brown หรือมิตรสหาย อเมริกายังคงจักค้ำเนื้อคนผิวดำจริงอยู่ที่การค้ำเนื้อ คนผิวขาวยัง

กันว่ามนุษย์ทุกชีวิตสามารถเข้าถึง ทุกสรรพสิ่งบนโลกได้อย่างอิสระพร้อมความเพลิดเพลินอย่างเต็มที่กับสิ่งจำเป็น อันสำคัญแห่งชีวิต ตามอัตลักษณ์ตัวตนแห่งปรารถนา รสนิยมและความหลงใหลพึงใจของปัจเจกบุคคล

นี่มิใช่เรื่องเพื่อฝันหรือความผิดปกติทางจิตทว่าเป็ นบทสรุปจากเจ้าภาพแห่งวิญญูชน ทั้งสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี ผู้มีปัญญาจากทุกห้วงแห่งบน โลกใบนี้ด้วยข้อสรุปอันเป็ นผลมาจากการศึกษาแนวโน้ มของสังคมสมัยใหม่อย่างใกล้ชิด จดจ้อและรอบคอบ พบว่า “เสรีภาพส่วนบุคคล” แห่งปัจเจกชนและ “ความเท่าเทียมกัน” ทางเศรษฐกิจของสังคม คือ คู่ผสมพลังแฝงที่เปรียบได้ดังแรงผลักดันเพื่อรังสรรค์สิ่งดีงามแก่มนุษยชาติให้เป็ นจริง

ฉากเช่น “วิถีแห่งวิถีการ” ของอนาธิปไตยมิได้เป็ นอย่าง ที่บางคนฝังใจนถือเป็ นโทษฎีแห่งอนาคตที่ จัก เป็ นจริง ได้เพียง การ دلใจ จาก สรวง สวรรค์! แต่หาก อิง สัจธรรม นี้ ยัง เป็ น วิถี แห่ง พลัง ชีวิต ที่ หล่อ เลี้ยว ชุ่ม ชื่น ผาสุก ให้ สังคม และ ไม่ แม่น “หยุด สร้าง เจ็ น ไช โห ใหม่ อยู่ เสมอ” กระนั้น วิถี แห่ง อนาธิปไตย จึง มี อารวม ถึง แผนการ ที่ ตาย ตัว อัน จัก นำ ไป ใช้ กับ ทุก สถานการณ์ กระบวน การ วิถี จำ ต้อง เกิด จาก พื้น ฐาน แห่ง ความ จำ เป็ น อัน แท้ จริง ทาง เศรษฐกิจ ใน แต่ละ อนุ พื้นที่ สภาพ ภูมิ อากาศ ที่ ต้องการ ทาง ภูมิ ปัญญา และ ความ เจ้า อารมณ์ ของ แต่ละ บุคคล ซึ่ง ตัวละคร ที่ เจ็บ บบง ผู้ มี อุ ป นิสัย เชื้อ กษัตริย์ เช่น Tolstoy จัก ปรารถนา วิถี ทาง อื่น เพื่อ การ สร้าง สังคม ใหม่ ที่ แตก ต่าง ไป จาก ผู้ ที่ มี บุคลิก จริง จัง ดุดัน ซึ่ง แสดง ตัว ตน ชัด เจน อย่าง Michael Bakunin หรือ Peter Kropotkin ใน ทำ นอง เดียว กัน อัน จัก เห็น ได้ ชัด เจน ว่า ความ ต้องการ ทาง เศรษฐกิจ และ การ เมือง อย่าง รัสเซีย จำ ต้อง มี การ ออก มา มาตรการ คุ่ม ช้ม ต่าง ๆ ที่ แทกร ช้ม ความ โหด ร้าย และ รุน แรง กว่า ใน อังกฤษ หรือ อเมริกา อนาธิปไตย เอง มี ได้ ยืน หยัด สู้ ด้วย การ ฝึ ก ช้อม และ เป็ น น หึ่ง เดียว กัน เยี่ยง ทหาร ทว่า ได้ ฝึ ก ช้อม และ เป็ น น หึ่ง เดียว เดก เช่น เดียว กัน อย่าง ไกร ก็ ตาม ยืน หยัด ซึ่ง จิต วิญญาณ แห่ง การ ปฏิวัติ มิ ว่า จะ ใน รูป แบบ ได ต่อ ทุก สรรพ สิ่ง ที่ ชัด ขาว เพื่อ ถ่วง ความ เจริญ ของ มนุษยชาติ เหล่า นี้ กอนาธิปไตย เห็น พ้อง ต้อง กัน เยี่ยง นี้ ต่าง สนับสนุน และ ร่วม ต่อ ด้าน กลไก ทาง การ เมือง เพื่อ นำ ไป สู่ การ เปลี่ยน แปลง ทาง สังคม ครั้ง ยิ่ง ใหญ่

“การลงคะแนนเสียงทั้งมวล” วาทกรรมจาก Thoreau “เป็ นเพียง การ เล่น เกม ประเภท หนึ่ง มิ ต่าง จาก หมาก ห้อ ส หรือ แบ็ค แกม มอน คือ การ เล่น กับ ความ ถูก และ ผิด ซึ่ง พันธกรณี หน้าที่ ต้อง รับ ผิด ชอบ มิ เคย เกิน ความ ได้ เปรียบ แม้ กระทั่ง การ โหวต ลง คะแนน เพื่อ สิ่ง ถูก ต้อง ก็ ช่าง ไร ค่า นึก ปรารถนา จัก มี ละ ทั้ง สิทธิ ใน ความ เมตตา แห่ง โอภาส ปรารถนา จัก มี ชัย ด้วย อำนาจ ของ คน ส่วน ใหญ่” การ พิ นิจ พิเคราะห์ กลไก ทาง การ เมือง และ ความ สำ เร็จ ของ มัน อย่าง ถี่ ถ้วน จะ เผย ให้ เห็น ซึ่ง สัจธรรม แห่ง ตรรกะ ของ Thoreau

ประวัติศาสตร์ของรัฐสภาสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งใดกันแทบมิเห็นสิ่งใดเลยนอกจาก “ความ ล้มเหลว และความ พ่ายแพ้” ไม่ แม่น จัก “ปฏิรูป” เพียง ครั้ง เพื่อ ให้ ได้ บรรเทา ความ ตึง เครียด ทาง เศรษฐกิจ และ สังคม แห่ง ปวง ประชา ถึง แม้ จะ มี การ ผ่าน ร่าง กฎหมาย อัน มี ผล บังคับ ใช้ เพื่อ การ พัฒนา และ คุ่ม ครอง แรงงาน แต่ ก็ ได้ รับ การ พิ สุจน์ แล้ว ในปี ที่ ผ่าน มา เมื่อ รัฐ อธิลีน ออยล์

พระองค์ทรงจุดอนาธิปไตยปลุกมนุษย์ให้ตื่นรู้เพื่อยืนหยัดสู้ เยี่ยงกบฏต่อเจ้าปี ศาจทมิพदनนี้ “จงทำลายโชติครวนทางจิตใจของเจ้าเอง” อนาธิปไตยเอ๋ยกับมนุษย์หากมิใช่เพียงการ ที่เจ้าคิดและตัดสินใจด้วยตระหนักรู้แห่งตนแล้วเจ้าจะหลุดพ้นจากการถูกรอกรอภัยได้ความมืดบอดเฉกเช่นนี้ได้เยี่ยงไร นี่ ขง เป็ น อุปสรรคอัน ใหญ่ หลวง ยิ่ง นั ก เพียง ทว่า จำ ต้อง ก้าว ข้าม ผ่าน พัน ไป ให้ ได้

ทรัพย์สินอันอาจครอบงำความต้องการ พื้น ฐาน ของ มนุษย์ เป็ น การ ปฏิเสธ สิทธิ เพื่อ ตบ สบ นอง ต่อ ความ ต้องการ อัน แท้ จริง แห่ง ตน เวลา เป็ น เพียง ช่วง ระยะเวลา ที่ ครอบ ครอง กรรม สิทธิ แห่ง ทรัพย์สิน ซึ่ง เอย อัง ถึง สิทธิ อัน สัก ดี สิทธิ จาก เบ็ ง บนม นุษย์ ก็ มี อาจ ละ เว้น เดก เช่น เดียว กัน แม้น ใน ฐานะ ศาสนา “เครื่อง สิ่ง เว! การ สละ! ยอม จาน น!”

จิตวิญญาณแห่งอนาธิปไตยช่วยจุดมนุษย์ขึ้นจากการตกเป็ น ทาส ผู้ ต้อง หมอบ ก้ม กราบ ทว่า นี้ ต่าง ยืน หยัด สู้ ใน เพลา หัน หน้า เผชิญ แสง เพื่อ เรียน รู้ ที่ จะ ตระหนั ก ถึง “ความ ไม่ รู้ จัก พอ” อัน เป็ น ธรรมชาติ แห่ง การ ทำลาย ล้าง ของ ทรัพย์สิน ซึ่ง หมู มวล มนุษยชาติ ผู้ ตื่น รู้ ต่าง ตระเตรียม ความ พร้อม ใน การ ที่ จะ เผด็จ ศึก เจ้า อสูร กาย วาย ร้าย ตน นี้ ให้ ตื่น ตาย

“ทรัพย์สินสมบัติต่างจากโจรกรรม” Proudhon นักอนาธิปไตยผู้ยิ่งใหญ่ชาวฝรั่งเศสเอ่ย วาทกรรมไว้ เรื่อง จริง มิ หนา ช้า

ยัง ไร ซึ่ง ความ เสี่ยง และ ภัย นตราย ต่อ โจร ผู้ ปล้น ซึ่ง ด้วย ความ พยายาม ที่ สัม มา อย่าง ยาว นาน ของ มนุษย์ ใน การ ผูก ขาด

กรรม สิทธิ การ ครอบ ครอง ใน วัตถุ ทรัพย์สิน ได้ ปล้น สิทธิ โดย กิ ที่ เหล่า เนิด พวง มนุษยชาติ พึง มี ทั้ง สร้าง ความ เหลือ มล้า

ให้ ตก เป็ น ผู้ อนุ นาถ าย ไร ต้อง ถูก สังคม ชับ ไล่ โสส่ง ไป โดย ปรียาย กระ นั้น ทรัพย์สิน ก็ ไม่ แม่น จัก เสีย เวลา ให้ กับ ค่า แก่ ตัว ได

มนุษย์ ต่าง หาก เล่า ที่ ยัง สร้าง มิ พอ อัน จะ ตบ สบ นอง ต่อ ความ ต้องการ ทั้ง มวล แม้ กระทั่ง นัก ศึกษา วิชา เศรษฐ ศาสตร์

มิ ว่า จะ อยู่ ใน ระดับ ชั้น ปี ต่าง ทราบ ดี ว่า ได ผล ผลิต มวล รวม ใน ช่วง ไก่ ทศวรรษ ที่ ผ่าน มา สูง เกิน กว่า อุปสงค์ ที่ เป็ น

ความ ต้องการ ช้อ ปกติ ทว่า ความ ต้องการ ปกติ ใน สภาวะ การณ์ อัน มิ พึง ปกติ นั้น เป็ น เยี่ยง ไร สำหรับ ทรัพย์สิน แล้ว

รับรู้ ได้ เพียง ความ ต้องการ เดียว “กิเลส” ความ กระหาย ใน ความ ละ โมบ โลก แห่ง ตน เพื่อ ให้ ได้ มา ซึ่ง การ เพิ่ม พูน ความ มั่ง คั่ง

เมื่อ ความ มั่ง คั่ง เปรียบ ดัง พลัง อำนาจ อำนาจ แห่ง การ พิ ชิต บด ชยี้ และ แสง หา ประ โยชน์ อำนาจ แห่ง การ ก่อ ช้ม เหนง

ปี น เลื่อน ชั่ว ช้า และ เลว ทราม เรา จัก เห็น ได้ ไม่ ยาก กับ อเมริกา ผู้ ใ้อวด ใน อำนาจ อัน ยิ่ง ใหญ่ แห ทน บน ความ มั่ง คั่ง

อัน มหาศาล แห่ง ชาต อเมริกา ผู้ นำ สงสาร สมบัติ พิ สฐาน ทั้ง มวล ของ เจ้า จัก มี ประ โยชน์ เยี่ยง ไร เล่า หาก ปวง ชน

ผู้เป็น นองค์ประกอบปัจจัยสำคัญแห่งประเทศนั้นช่างอัศจรรย์ยิ่งแล้ว อนาคตเมื่อจำต้องตกอยู่ในความเศร้าหมอง

ความโสมม อาชญากรรมต่ำช้าด้วยแสงแห่งความหวังอันริบหรี่ในความสุกที่ลบลือน การเร่ร่อนจรจัดเซพเนจร

มีต่างจากเหล่าหนีกรบไร้แผ่นดินให้ปกปองเป็น นเช่นนี้แลเหยื่อขง มนุษย์ผู้ถูกมนุษย์ด้วยกันไล่ล่า

เว้นเสียแต่ว่าจะได้รับผลตอบแทนจากการร่วมลงทุนทางธุรกิจอันเกินทุนและสิ่งที่เป็นที่นิยมรับกันโดยทั่วไป

“การล้มละลาย”เป็น สิ่งที่หลีกเลี่ยงมิได้หาผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในธุรกิจที่มุ่งแต่ผลผลิตแห่งความมั่งคั่งยังมีเคยง

แม้จักเรียนรู้กระทั่งบทเรียนง่าย ๆ นี้ในทุกๆ ปี ต้นทุนการใช้ชีวิตของมนุษย์กลับจะยิ่งเพิ่มสูงขึ้นเมื่อปี(ที่ผ่านมามีจำนวนผู้เสียชีวิตกว่า 50,000 ราย และหัวใจกว่า 100,000 ราย ในอเมริกา) กระนั้นคำตอบแทนที่ได้รับ ของเหล่าแรงงานผู้ช่วยสร้างความมั่งคั่งกลับต่ำต้อยด้อยค่าและ ตกลงอย่างต่อเนื่องมิวายที่อเมริกาจักยังคงแต่ มีตบอดจนมองไม่เห็นถึงการล้มละลายอัน หลีกเลียงมิได้ของธุรกิจการผลิตแห่งปวงชน และนี่มิใช่เพียงอาชญากรรม เดียวที่เกิดขึ้นในยุคหลังแต่เลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือการก่อาชญากรรมอันเปลี่ยนให้แรงงานผู้ผลิตกลายเป็น นเพียง เศษเสี้ยวอนุภาคแห่งจักรกล ด้วยการลดทอนความมุ่งตั้งใจและความสามารถในการตัดสินใจให้ไร้ค่ายิ่งกว่านั้น ความเชี่ยวชาญในงานหลักของตนเอง มนุษย์ชนก็ว่าสูญปล้นมิเพียงแต่ผลงานการสร้างสรรค์สร้างทวยังรวมไปถึง “พลังอันเสรี” แห่งความคิดริเริ่มและความหลงใหลปรารถนาในสิ่งที่ตนกำลังทำ

ความมั่งคั่งที่ยั่งยืนอันแท้จริงประกอบด้วยสิ่งที่มีคุณูปการและงดงาม สิ่งที่ช่วยสร้างความแข็งแกร่งความสวยงาม แห่งเรือนร่างและสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยให้เป็น นดังแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตแต่ตราบดีที่มนุษย์ยังมัวนเส้นฝ้าย เข้าตลอดชุดเจาะถ่านหินใช้หรือสร้างถนนตลอดช่วงชีวิตกว่าสามสิบปีกระนั้นคงมีอาจจะเอ่ยถึงความมั่งคั่งได้ สิ่งที่เขาได้มอบให้กับโลกใบนี้เป็น นเพียงแค่อิสเทและความสะดวกสบายแห่งความน่ารื่นเริงเกียรติอันให้เห็นถึงซึ่ง การดำรงอยู่อย่างไร้ชีวิตชีวาและความน่าขยะแขยงอันพรันพรึงอ่อนแอเกินกว่าจะมีชีวิตและฉลาดกลัวเกินกว่าจะตาย รู้ลึกแปลกที่จำต้องเอ่ยพวกเขาช่างยกย่องสรรเสริญวิธีการลดทอนการผลิตแบบรวมศูนย์นี้ว่าเป็น นความสำเร็จ อันภาคภูมิใจที่แห่งสุดยอดของเรา ช่างจมกับความล้มเหลวอย่างที่สุดจนมีอาจพันตรมิให้ตื่นรู้หากเรายังคงยอมรับ

ต่อสภาพจำนนจำต้องเชื่อฟังรับใช้คำสั่งเครื่องจักรเยี่ยง เยี่ยงนั้นความเป็น นหาสของเราจะยิ่งสมบูรณ์กว่า การตกเป็น นหาสต่อชนชั้นปกครองพวกเขามีต้องการที่จะรับรู้ว่าการรวมศูนย์มิได้เป็น นเพียงความตายของเสรีภาพ เท่านั้นทวยังรวมไปถึงสิ่งดังความงามแห่งศิลปะและวิทยาศาสตร์ซึ่งสิ่งเหล่านี้มิสามารถบันดาลขึ้นได้ด้วยกลไก แห่งนาฬิกาบรยากาศอารมณ์ศิลป์ ในแบบกลไก!

โดยพลการ และการปราบปรามให้อันตรธานสิ้นซากอย่างดีที่สุดคือทุกชีวิตถูกขีดเขียนขึ้นี่นำเพรูปแบบเดียวง

ไรซึ่งท่วงคะเนถึงสัมพันธ์ภาพแห่งความผันแปรและความต้องการแท้จริงของปัจเจกบุคคลและสังคมการจะล้มล้าง

รัฐบาลและกฎหมายลายลักษณ์อักษรอนาธิปไตยเสนอให้กอบกู้ “ความเคารพตนเอง” และ “อิสรภาพที่แต่ละบุคคล

พึงจะมี” ด้วยการยับยั้งซึ่งใจกััดและการรุกรานจากเหล่าผู้มีอำนาจแห่งรัฐในชื่อเพราะ

ในเสรีภาพเท่านั้นที่มนุษย์

จักยังคงเติบโตได้อย่างสมบูรณ์เรียนรู้ที่จะคิดและเคลื่อนไหวอย่างอิสระเพื่อม บสิ่งที่ดีที่สุดแก่ตนเอง ตระหนักถึง

ชุมพลังแห่งพันธะทางสังคมที่ผูกมัดหมู่มวลมนุษย์ไว้ด้วยกันนั้นเป็น นสังกรรมแห่งรากฐานของชีวิตทางสังคมอันปกติ

ทว่าธรรมชาติของมนุษย์จะเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่? หาก ไม่แล้วจักยืนหยัดภายใต้อนาธิปไตยไหม?

เจ้าธรรมชาติของมนุษย์ผู้นำสงสารอาชญากรรมสยองเกล้าใจเล่าที่ก่อภายในนามเจ้า! หมู่มวลมนุษย์ผู้โง่เขลา มิว่าจะราชาจนถึงตำรวจผู้สอนศาสนาคร่ำครึหัวกลงไปจนถึงนักเล่นแร่แปรธาตุที่มองไม่เห็นซึ่งวิทยาศาสตร์ คงจักเอ่ยได้ว่า “เผด็จการแห่งธรรมชาติของมนุษย์เป็น” ยี่งมีจิตใจปลี่ยนปลอนเจ้าเล่าก็จักยังยืนกรานหนักแน่นต่อ ความชั่วร้ายและความอ่อนแห่งธรรมชาติของมนุษย์อทว่า ในเวลานี้จักมีใครเอ่ยว่าทกรรมใดถึงเรื่องนี้เยี่ยงไรได้กับทุกจิตวิญญาณในคุกด้วยจิตที่ถูกกลืนอนิสพร้อมโซ่ตรวนภาพบาดเจ็บสาหัสและทุพพลภาพการทุกดวง

John Burroughs ได้ระบุนในผลการศึกษาทดลองว่า “สัตว์ที่ถูกจองจำนั้น มิมีซึ่งประโยชน์ใด” สัญชาติญาณเฉพาะตัวของ อุปนิสตียวตนและความอยากอาหารได้เปลี่ยนแปลงไปโดยสมบูรณ์เมื่อต้องถูกตัดขาดจากผืนดินแห่งทุ่งหญ้าและป่า เขา กระนั้นด้วยธรรมชาติของมนุษย์ที่จำต้องถูกกักขังในพื้นที่จำกัดจำเขี่ยทั้งการลงแ่ทุกวันให้ยอมจำนนแล้วจักเอ่ยถึง “ศักยภาพ” ได้เยี่ยงไร

เสรีภาพแผ่ขยายปี กสร้างโอกาสอันดีทว่าสิ่งเหนืออื่นใดสันติภาพและสันติสุข การได้อยู่กับตน จักทำให้ตื่นรู้ ตระหนักถึงสิ่งครอบงำที่ทรงอำนาจเหนือกฎแห่งธรรมชาติของมนุษย์พร้อมกับความเป็น นไปได้อันยอดเยี่ยม

เยี่ยงนี้อนาธิปไตยจึงหมายถึงการปลดปล่อยจิตใจมนุษย์ให้เป็น นอิสระภายใต้การครอบงำทางศาสนา ปลดปล่อย รูปกายให้เป็น นอิสระจากการครอบงำทางวัตถุทรัพย์สินทั้งให้หลุดพ้นจากพันธนาการแห่งการควบคุมสั่งการ

ขอรัฐบาลอนาธิปไตย จึงยืนหยัดเพื่อการ จัดระเบียบทาง สังคมที่ยึดตาม การรวมกลุ่มโดยเสรีและมุ่งสร้าง ความมั่งคั่งแท้จริงทางสังคมให้ผาสุกยั่งยืนด้วย “ระเบียบ” ที่จักรับประ

แม้แต่อาชญากรรมจักเป็น ความล้มเหลวไร้ค่าทว่ากลับเป็น ชุมพลังให้หนทางที่ผิดตรงไป
ที่ทุกสถาบันในทุกวันนี้ เศรษฐกิจการเมืองสังคมและศีลธรรมยังสมคบคิดกันเพื่อจะนำ
พลังความสามารถของมนุษย์ไปใช้ในทางมิถุคมิควร และตรงไปที่มนุษย์มิใช่น้อยยังผิดที่
ผิดทางทำในสิ่งที่ไม่ชอบทำและใช้ชีวิตที่เกลียดการมีชีวิตอยู่เยี่ยงนั้น อาชญากรรมจักเป็น
สิ่งที่หลีกเลี่ยงมิได้และกฎหมายที่บัญญัติบังคับใช้รังแต่จะทวีขึ้นแม้แต่อชญากรรมมิเคยลด
ทอน สังคมอย่างที่เป็น อยู่ในทุกวันนี้รับรู้ถึงสิ่งใดบ้างเกี่ยวกับหนทางสู่ความสิ้นหวังความ
อึดอัดยากไร้ความหวาดหวั่น พรันพริงการต่อสู้อันน่ากลัวที่จิตวิญญาณแห่งมนุษย์จำต้องส่ง
ต่อไปสู่อชญากรรมและความเสื่อมทราม กระนั้นมิว่าผู้ใดก็ตามที่รู้หนทางอันเลวร้ายเฉก
เช่นนี้อาจมองไม่เห็นถึง“สังกรรม” ในคำพูดของPeter Kropotkin

“บรรดาผู้ที่รักษาสมดุลระหว่าง“ผลประโยชน์” ซึ่งเกิดจากผลพวงแห่งกฎหมายและ
การลงโทษ กับ“ผลกระทบ” อันเสื่อมทรามที่จักเกิดแก่มวลมนุษยชาติตามมาผู้ที่จะประเมิน
กระแสแห่งความชั่วช้าสามารถย้อนหลังไกลสู่สังคมมนุษย์

“ผู้แจ่งเบาแสบ” กลับเป็น นที่โปรดปรานของผู้พิพากษาด้วยซ้ำทั้งยังรับเงินสดที่สั่งจ่าย
โดยรัฐบาลภายใต้ช ออย่าง ในการช่วยเป็ด โป่งอาชญากรรมเหล่าผู้ที่เข้าไปในกำแพงคุก
เพื่อดูว่ามนุษย์จักเป็น นเยี่ยงไรหากต้องถูกลิดรอนเสรีภาพ เมื่อต้องตก อยู่ภายใต้การดูแล
ของผู้คุมซึ่งอามหิตด้วยถ้อยคำหยาบคายที่มแทงจิตใจซ้ำแล้วซ้ำเล่าและเย้ยหยัน แดกดันให้
อภัยสอดสูทว่าพวกเขาเหล่านั้นจ้เห็นพ้องต้องกันเยี่ยงเดียวกับเราอย่างที่สุดว่าเครื่องคุมซึ่ง
แห่งพันธนาการการจำคุกและการลงโทษเป็น สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเพียงยุติ”

อิทธิพลซึ่งการยับยั้งแห่งกฎหมายอันมีผลต่อผู้เกี่ยวข้องกันจึงเป็น เรื่องเหลวไหลเกินกว่า
จะพิจารณาเห็นชอบได้ กระนั้น หากสังคมเพียงลดความสูญเสียทั้งค่าใช้จ่ายในการคงอยู่
ของ“ชนชั้นที่เกียจ”และค่าใช้จ่ายที่มากพอกัน ของ “ผู้ติดตาม”เพื่อคุ้มครองกราบก็มารับใช้
ตามคำขอของพวกชนชั้นที่เกียจเยี่ยงนี้ จักทำให้ตารางงาน สังคม มีล้นเหลือสำหรับทุกคน
รวมไปถึงผู้ที่เกี่ยวข้องแม้เพียงครั้งคราวจะนั้นควรใช้ดุลพินิจว่าความเกี่ยวข้องกันเปรียบได้ดัง
สิทธิพิเศษหรือความผิดปกติทางร่างกายและจิตใจกันแน่ซึ่งด้วยระบบการผลิตอันบ้าคลั่งใน
ทุกวันนี้ยังจักเสริม ทั้งสองสิ่ง ทว่าปรากฏการณ์อันน่าประหลาดที่สุดจนเพลานี้กลับเป็นการที่
ผู้คนยังอยากน “ทำงาน” อนาธิปไตย หมายมั่นที่จะปลดเปลื้องการใช้แรงงานเยี่ยงจักรกล
ทั้งไร้ความรู้สึก ขาดชีวิตชีวาเศร้าโศกสิ้นหวังและต้องถูกบังคับ จิตใจเพื่อให้“งาน” กลายเป็น
นเครื่องมือแห่งความสุขดังชุมพลังให้ชีวิตชีวา ด้วยความเหมาะสมสอดคล้องอันแท้จริง แม้
กระทั่งปวงประชาผู้ยกจนจนชั้นแค้นที่สุดพึงจักได้รับทั้งนั้นหนทางการและความหวังจากการทำ
งานเฉกเช่นเดียวกัน

เพื่อให้บรรลู่ซึ่งสิ่งที่ได้เตรียมการไว้สำหรับชีวิตดังกล่าวจึงตื่นรู้ว่รัฐบาลพร้อมที่จะใช้
มาตรการเยี่ยงอธรรม

อนาธิปไตยมิสามารถบอกปิดปฏิเสชวิธีการดังกล่าวได้ เพียงทว่าให้พุ่งเป้ าไปที่การ
แสดงออกถึงตัวตนอย่างเป อิสระที่สุดเท่าที่จะเปพลังแฝงทั้งมวลที่แต่ละบุคคลพึงจะมีนไป
ได้ด้วยOscar Wilde ให้คำจำกัดความที่สมบูรณ์แบบของ

บุคลิกภาพว่า“ผู้ที่เติบโตภายใต้สภาวะที่สมบูรณ์ มีบาดเจ็บ พิกการหรือตกอยู่ใน ภยัน
ตราย” กระนั้นบุคลิกภาพ

ที่สมบูรณ์แบบจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อสังคมให้อิสระกับมนุษย์ในการเลือกรูปแบบสภาพ
และเสรีภาพในการทำงาน

ผู้คนที่ทำโต๊ะสร้างบ้านหรือไถพรวนดินนั้น จักเป็น นภาพที่ศิลปิน นวาดทั้งเป็ การค้นพบ
ของบรรดานักวิทยาศาสตร์

นี่เป็ดังผลลัพธ์ของพลังสร้างสรรค์ในการทำงานนแรงบันดาลใจจากความปรารถนาอัน
แรงกล้าและความหลงใหล ใใใจอย่างลึกซึ้งอันถือเป็อุดมคติของอนาธิปไตยการเตรียมการ
ทางเศรษฐกิจจำต้องประกอบไปด้วยความร่วมมือ กันของหลายฝั ยและหลากหลายภาค
ส่วนเพื่อการผลิตและการกระจายโดยสมัครใจจึงค่อยปรับเปลี่ยนไปสู่ ลัทธิ ค อ ม มิ ว น
เสสรัดซึ่งเป็ น วิ ธิ กณาลิร ตที่ ดี ที่เพรสุดะสีน เป ลีพอสัง ง า น ช อ ง ม นุ ช ย นั อ ย
ที่สุด อย่างไรก็ตามอนาธิปไตยยังตระหนักถึงสิทธิส่วนบุคคลแห่งอัตลักษณ์ตัวตนของทุก
คนเพื่อจัดเตรียมและปรับ รูปแบบงานตลอดเวลาให้สอดคล้องกับรสนิยมความชื่นชอบและ
ความหลงใหลปรารถนาของแต่ละบุคคล

การแสดงออกถึงพลังของมนุษย์อย่างอิสระเยี่ยงนี้เกิดขึ้นได้เมื่ออยู่ภายใต้เสรีภาพส่วน
บุคคลและสังคมที่สมบูรณ์จัก

เพียงเท่านั้นอนาธิปไตยได้นำกองกำลังเข้าสู่กับศัตรูตัวที่สามเจ้าศัตรูตัวฉกาจ“ความเห
ลือมล้ำทางสังคม” ซึ่งรัฐหนวยงานที่จัดตั้งหรือกฎหมายที่บัญญัติขึ้น ส่วนมิต่างจาก“การ
ครอบงำพฤติกรรมมนุษย์”

เฉกเช่นที่ศาสนา หล่อหลอมจิตใจมนุษย์ให้กลายเป็น นทรัพย์สินและการผูกขาดสิ่งต่างๆ
ด้วยถือเป็ น การช่วยเหลือ และยับยั้งความต้องการของมนุษย์เยี่ยงนี้ รัฐจึงกดขี่จิตวิญญาณ
ชนทั้งปวงด้วยการสั่งการในทุกชั้นตอน ของความประพฤติ“แก่นแท้ของทุกรัฐบาล” วาหะ
ของ Emerson “เป็ นเผด็จการทรราช” จึงไม่สำคัญว่าจักเป็น น การปกครองโดยอำนาจจาก
พระเจ้าหรือด้วยหลักเสียงข้างมากทว่าทุกกรณีล้วนตั้งเป็ต้องการให้ยอมจำนนภายใต้ กฎแห่ง
การบังคับบัญชาอย่างสิ้นเชิง

อ้างถึงรัฐบาลสหรัฐ นักอนาธิปไตยชาวอเมริกันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดDavidThoreauเคยไว้
ว่า“รัฐบาลจะเป็น สิ่งใดได้เล่า นอกจากจาริตประเพณีไว้สืบทอดแม้เพียงผ่านพื้นมา ต่าง
พยายามถ่ายทอดโดยไร้ช อบกพร่องสู่ลูกหลาน เยี่ยงนี้แต่ละกรณีจึงสูญเสียความเป็นอัน
หนึ่งอันกันขาดการยึดหลักคุณธรรมเดียวไรซึ่งพลังชีวิตและมีสามารถ ดำรงชีวิตอยู่ได้เพียงลำ
พังกฎหมาย มิเคยทำให้มนุษย์ได้รับความยุติธรรมขึ้น และด้วยความเคารพต่อมัน แม้กระทั่ง
บ่อน้ำอันศักดิ์สิทธิ์ยังถือเป็ นตัวแทนของ“ความอยุติธรรม”ในทุกวันนี้”

ความเที่ยงแท้แห่งนัยสารของรัฐบาลคือความยุติธรรมและด้วยความหยิ่งผยองที่มีเคยจักแยะใครประกอบกับ ความพอเพียงของบรรดาชนชั้นนำผู้มีสามารถกระทำการใด “ผิด” ได้รัฐบาลในครานักบุญพิพากษาประณาม ด้อยค่าและสั่งลงโทษด้วยความผิดอันไร้ซึ่งสาระสำคัญอย่างที่สุดในขณะที่ยังดำรงตนด้วยความผิดอันใหญ่หลวง นั่นคือ“การทำลายล้างเสรีภาพส่วนบุคคลเฉกเช่น” Ouida ได้ทำสิ่งถูกต้องเมื่อเธอยินย “รัน วรุม่งมาที่นั่นจะปลูกฝังคุณสมบัติเยี่ยงนี้ ให้กับส่วนรวมภายใต้คำสั่งให้เชื่อฟัง“และแล้วกรมสรรพากรแห่งคลังก็เต็มเต็ม” พร้อมกับ การบรรลุขั้นสุด“การทอนค่าความเป็นมนุษย์ให้มีต่างจากจักรกลไชลาน” ทว่า ในบรรยากาศของเสรีภาพอันแท้จริง ที่ดีกว่าและให้ความใสใจกว่าจักต้องการการดูแลรักษาและการแผยขยายอย่างกว้างขวางจะนั้น จึงถึงคราแตกสลาย ย่อยยับอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ ส่วนรัฐก็อยากจะมีเครื่องเก็บภาษีที่ไม่มีการผูกปมช้อยกเว้นใดจักเป็น นพอค่าที่มีเคยขาดดุล

ทั้งยังล้าสมองว่าเช่นนี้ เป็นเรื่องของส่วนรวมพึงกระทำในสิ่งเหมือนๆที่หัวปักหัวปำกันชาติชีวิตชีวาสง่าราศี และไร้ซึ่งวิญญูณดุดั่งฝูงแกะผู้มอบน้อมที่อย่าเดินผ่านทางทอดยาวอันขนานขวางด้วยกำแพงสูงตระหง่านทั้งสองฟาก”

ทว่าแม้มัน ฝูงแกะก็ยังมีพร้อมเสมอ ที่จะเผชิญหน้าต่อกรกับเหล่าเหล่าหมีเพชฌฆาตแห่งการฉ้อฉลของรัฐหากมิใช่เพราะ วิธีการทุจริตคอร์รัปชันการสร้างความปลอดภัยจนถึงวิธีการกดขี่มั่งคั่งที่ใช้เพียงมูดอบสนองเจตจำนงแห่งตน เยี่ยงนี้แล้ว Bakunin จึงปฏิเสธรัฐซึ่งมีต่างจากการต้องยอมศิโรราบของเสรีภาพแห่งปัจเจกบุคคลหรือชนกลุ่มน้อย การกั้นกั้นการทำลายสัมพันธ์ทางสังคมพการลดทอน หรือปฏิเสธโดยสิ้นเชิงของการมีอยู่นั้นเพื่อให้เกิดเป็น นสิริมงคลแก่ชีวิตรัฐถือ เป็น “แทนบูชาแห่งเสรีภาพทางการเมือง” เฉกเช่นเดียวกับ “แทนบูชาทางศาสนาซึ่งได้รับ” การทำนุถาวรรักษาไว้เพียงให้ต้องประสงค์เพื่อการสังเวชนมนุษย์

แท้จริงแล้วแทบไม่มีนักคิดสมัยใหม่ท่านใดที่จะมีเห็นด้วยว่ารัฐบาลหน่วยงานของรัฐหรือรัฐต่างมีไว้ เพื่อความจำเป็น นเพียงให้รักษาหรือปกป้องสิทธิผลประโยชน์ทางทรัพย์สินและการผูกขาดซึ่งใ้รับการพิสูจน์แล้วว่า มีประสิทธิภาพยิ่งในเรื่องดังกล่าวเพียงเท่านั้น

แม้กระทั่ง George Bernard Shaw ผู้หวังพึ่งปาฏิหาริย์จากรัฐภายใต้สัทิน ยมเฟมินิสต์ กระนั้นก็ยอมรับว่า “ทุกวันนี้ ได้กลายเป็น นเครื่องจักรขนาดใหญ่กำลังเติมอัตราศึกสำหรับการปล้นและขบถทาสผู้อับจน” ในกรณีนี้จึงเป็น นเรื่องยาก ที่จะเห็นว่าเหตุใดผู้นำอันฉลาดปราดเปรื่องปรารถนาที่จะสนับสนุนคำฐัฐหลังจากกำจัดความยากจนให้สิ้นซาก

ข้างเป็น นที่นำเสียดยยังโทษร้ายที่ยังคงมีผู้คนจำนวนมากมิใช่น้อยต่างหลงเชื่อจนโง่หัวมิขึ้นว่า “รัฐบาล” อยู่บนกฎแห่งธรรมชาติเพื่อรักษาระเบียบและความเป็น นเอกภาพแห่งสังคมลดการก่ออาชญากรรม และปองกันมิให้ คนเกียจคร้านหลบหนีจากผลพวงแห่งกรรมฉะนั้นเรา มาไตรตรองถึงเหล่าข้อโต้แย้งนี้กัน

กฎแห่งธรรมชาติคือปัจจัยในตัวมนุษย์ซึ่งยืนยันตัวนอย่างอิสระและเป็น นธรรมชาติโดยไม่มีผลกระทบใดจากภายนอก

สอดคล้องกับ ความต้องการ ของธรรมชาติ ตัวอย่าง เช่น ความต้องการสารอาหาร ความต้องการทางเพศ แสงสว่าง

อากาศ รวมถึงการออกกำลังกายนั้น ล้วนอยู่บนกฎแห่งธรรมชาติ ซึ่งการแสดงออกดังกล่าวมิจำเป็น นต้องผ่านกลไก

ของรัฐบาลไม่ต้องใช้กระบอก ปืน นกฎแจมือหรือคุกการตอกอยู่ภายใต้กฎหมายด้วยเรื่องเยี่ยงนี้คงเรียกได้เพียง

“การจำต้องเชื่อฟัง” หนึ่งๆ ที่พึงปรารถนาเพียงความเป็นธรรมชาติด้วยโอกาสอันเสรีการที่รัฐบาลไม่ดำรงตนด้วย

ปัจจัยที่กลมกลืนกันนั้น ได้รับการพิสูจน์แล้วจากมหากาพย์แห่งความรุนแรงการฝืน นใจและการบีบบังคับอันเลวร้าย

ที่ทุกรัฐบาลต่างใช้เพื่อกระเลือกกระสนในความอยู่รอดกระนั้น Blackstone เอย์ถูกต้องแล้วที่ว า “กฎหมายแห่งหมู่มวล

มนุษย์ชนมิได้อยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริงข้างขัดกับกฎแห่งธรรมชาติยิ่งนักน”

เว้นเสียแต่ว่า เป็น คำสั่งของกรงวอร์ชอหลังจากที่กระทำการสังหารหมู่ผู้คนกว่าหลายพันชีวิตเฉกเช่นนี้ จึงเป็น นการยากที่จะไว้ใจกำหนดให้รัฐบาลมีอำนาจจัดระเบียบหรือความเป็งการเพื่อ นอกภาพแห่งสามัคคีในสังคม การจัดระเบียบที่ได้มาจากการยอมจำนนและคงไว้ด้วยความหวาดกลัวนั้น มิอาจรับประกันความปลอดภัยมาก

ทว่า นั่นกลับเป็น “การจัดระเบียบนเดียวที่รัฐบาลคงรักษาไว้” เอกภาพแห่งสังคมแท้จริงแล้วเกิดขึ้นตามธรรมชาติ จากความเป็น นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของผลประโยชน์ร่วมแห่งสังคมเฉกเช่นนี้ในสังคมที่ผู้คนทำงานหามรุ่งหามค่ำ มิเคยเหลือสิ่งใดขณะที่อีกหลายๆคนอันมิเคยต้องทำงานกลับมีความสุขในทุกสรรพสิ่งความเป็น นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แห่งผลประโยชน์ร่วม จึงไม่มีอยู่จริงเยี่ยงนี้เอกภาพแห่งสังคมจักเป็น นเพียงตำนานเล่าขานในจินตนาการเท่านั้นหนทางเดียวที่ผู้มีอำนาจจัดระเบียบจักพบกับสถานการณ์มหาวิบัตินี้คือการมอบเอกสิทธิอันพิเศษกว่า ใ้กับบรรดาผู้ที่ผูกขาดโลกไว้แล้วพร้อมกดขี่มวลชนเพื่อขัดเยียดส่งต่อการตกทอดความเป็น นทาส กระนั้นทุกอณู คลังแสงของรัฐบาลมิว่าจะเป็กฎหมายน ตำรวจทหารศาล สถานิติบัญญัติเรือน จำต่างมีส่วนร่วมอย่างมาก ในการ “สร้างความปรองดอง” ทว่ากลับเป็น นองค์ประกอบซึ่งถือเป็น นอริแห่งปฏิบัติที่ชั่มมากที่สุดในสังคม

คำขอโทษแก่ตัวอันฟังไม่ขึ้นที่สุดสำหรับผู้มีอำนาจและกฎหมาย “เพื่อทำหน้าที่ลดอาชญากรรม” นอกเหนือจาก ข้อเท็จจริงแห่งสังคมที่ว่า “รัฐต่างหากเป็น นอาชญากรตัวพ่อ” แหกทุกกฎแห่งลายลักษณ์อักษรพร้อมย่อยสลาย กฎแห่งธรรมชาติให้สิ้นปล้นในคราบภาษิตทั้งยังฝ่าในรูปแบบสงครามและโทษประหารเฉกเช่นนี้ จึงมิใช่การรับมือกับ อาชญากรรมโดยสิ้นเชิง ไม่แม้แต่จักทำลายหรือลดความหายนะอันน่าสยดสยองลงเพียงน้อยช้ำลุ่มเหลวอย่างที่สุด